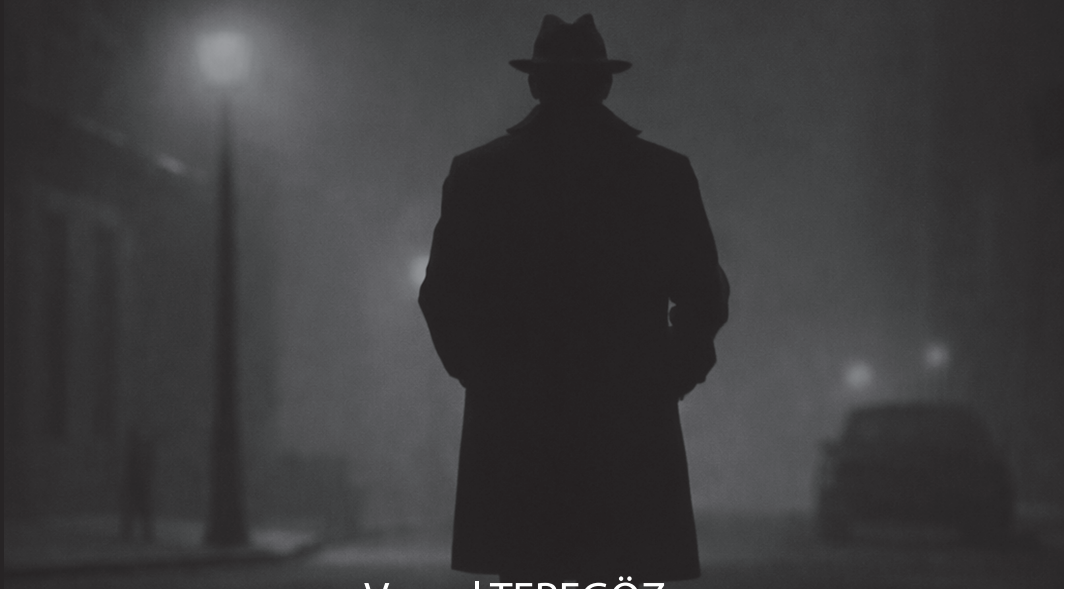
B - 1 BLOK

Bir Cinayet Romanı

" Geçmişimiz, geleceğimizdeki kişiliğimizi oluşturur."

Veysel TEPEGÖZ

Tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

B-1 BLOK
Veysel TEPEGÖZ

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Eroğlu
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

1.Basım, İstanbul, Ocak 2026
ISBN: 978-625-5779-95-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

B-1 BLOK

Veysel TEPEGÖZ

YAZAR HAKKINDA

Veysel Tepegöz Kimdir?

1982 yılında Rize'nin Ardeşen ilçesinde doğan Veysel Tepegöz, Elektrik-Elektronik Mühendisliği alanında eğitim aldı ve profesyonel yaşamında başarılı bir yönetici olarak önemli projelere imza attı. İstanbul'da yaşayan Tepegöz, iş dünyasındaki disiplinini ve analitik düşünme becerisini edebiyatın yaratıcı dünyasıyla buluşturdu.

Okumaya olan tutkusu ve yazmaya duyduğu sevgi, onun edebiyat yolculuğunun temel taşlarını oluşturdu. Şiirle ilgilenmesi, kelimelere verdiği derin anlamın bir göstergesi oldu. İlk kitabı "Sessiz Mektuplar" duyguların görünmeyen yüzünü ortaya çıkararak okuyucuların kalbine dokundu. Şimdi ise polisiye ve toplumsal ilişkiler üzerine kurguladığı ikinci kitabıyla insan doğasının karanlık yönlerini ve toplumun iç dinamiklerini sorgulatan bir yolculuğa çıkarıyor.

Bir çocuk babası olan Tepegöz, yaşamın her ayrıntısında anlam arayan, gözlem gücü yüksek bir yazar. Onun satırlarında; hayatın sıradan görünen anlarının ardındaki derinlikleri, gerilim dolu olayların arkasındaki insan hikâyelerini bulacaksınız. Yazmak onun için sadece bir ifade biçimi değil; aynı zamanda bir keşif, bir özgürlük ve bir hayalin gerçeğe dönüşme hikâyesi.

ÖN SÖZ

Hiçbir şey kendiliğinden oluşmaz. Oluşmuş ya da oluşacak olan her şey muhakkak bir amaca hizmet eder. Bu kitap da öyle. Geleceğe bırakılmış küçük bir armağan. Onlarca sayısız gizli kahramanın etkileri elbette daha önceki kitabımda olduğu gibi burada da var. Neticede diğerleri var oldukça biz olarak kalabiliyoruz. Öznel durabiliyoruz. Kendimizi sorgulayabiliyor, adapte olabiliyoruz. Değişiyor ve gelişiyoruz…

Bu kitaptaki kurgu; Ankara'dan İstanbul'a doğru dönerken can sıkıntısından anlatılmaya başlanan kısa bir hikâyeden sonra oluştu. Araç sürmekten yorulunca direksiyona ana kahramanımız Havva geçti. Yerinde duramayan ben, yan koltukta bir türlü rahat duramayınca en iyi yaptığım şeylerden birini yaptım; hikâye yazmak. Bu sefer elimde kalem kâğıt yoktu. Sadece kurgu ve ağzımdan çıkan cümlelerin ardı ardına dizilişi vardı. Yol boyunca anlattıklarım hikâyeden çıkıp romana dönüşmüştü. Biz, yolun nasıl bittiğini anlamadık. Araçtan indiğimizde yeni bir romanın raflardaki yerini alacağı kesinleşmişti. Şimdi okumak için hazır olduğunuz bu kitabı, ana karakter olan eşime ve benim dünya ile iyi geçinmemi sağlayan, yarınlara dokunmam için beni cesaretlendiren oğlum Yüksel'e armağan ediyorum. Onlar için yazılmış, geleceğe armağan olarak bırakılmış bu kitabı okurken umarım anlatırken hissettiklerimden daha fazlasını deneyimler, harcadığınız her dakikanın karşılığını alırsınız. Sevgi, saygı, dua ile…

-B1 BLOK-
Kat Malikleri

Kat 1, Daire 4: "Havva"

Bu sefer otomobilini kapalı otoparka park etmek yerine apartmanın önünde uygun bir yere bırakmak istedi. Aracını binanın önünde bulduğu ilk boş yere, sağında solunda ne var ne yok kontrol etmeden gelişigüzel park etti. Sabahın erken saatlerinde herkes işe giderken o ise yorucu geçen bir gece mesaisinin ardından çabucak evine gidip dinlenmek istiyordu.

Aracından inmek üzereyken sabah güneşinin cama vuran sıcaklığını yüzünde bir yakı rahatlığında hissetti. Sıcaklığın etkisiyle otomobilinin koltuğunu geriye yaslayarak kısa bir şekerlemenin iyi olacağını düşündü. Biliyordu; otomobilinde uyuyakalırsa dalmış olduğu uykusundan uyanmak daha zor gelecek ve eve çıkmak daha güç olacaktı.

Hızlı bir hamle ile otomobilinin kapısını açtı. Araçtan inip bagaj kısmına yöneldi. Mesaisine giderken hazırladığı nöbet çantasını alarak apartmanın giriş kapısına doğru yürümeye başladı. Apartman kapısına gelince her zaman yaptığı gibi otomobiline bir kez daha bakarak anahtarın üzerinde bulunan uzaktan kumanda düğmesine bastı. Farlar iki kez yanıp söndü. Aracın kilitli olduğuna emin olduktan sonra apartmanın kapısında durup çantasının içinden bina giriş kartını çıkardı.

Kapıya temas edeceği sırada, zil butonlarının bulunduğu megafondan Güvenlik Görevlisi Fatih'in sesi duyuldu, "Günaydın Havva Hanım."

Güvenlik Görevlisi Fatih, her zamanki nezaketiyle güvenlik kamerasından izlediği Havva'yı zahmete sokmadan bina giriş kapısını açtı. Havva, yorgunluğun etkisiyle sadece giriş kapısını gösteren kameraya bakıp elini kaldırarak teşekkür etti. Binaya girdikten sonra asansöre doğru yürüdü.

Havva apartmanın birinci katında oturuyordu. Yorucu bir gece mesaisinin ardından oluşan tüm günün yorgunluğunu omuzlarında hissediyordu. Bu yüzden merdivenleri kullanmak istemedi. Asansör kapısının hemen önünde durup aşağıya doğru inen asansör kabinini sabırla beklemeye başladı.

Asansör kapısı açıldığında binanın üçüncü katında oturan Hamza ile karşılaştı. Hamza'nın soğuk ve mesafeli bakışları, apartmandakilerin onu yalnızca varlığıyla bildiği bir figür hâline getirmişti. Hamza, asansörden inerken Havva ile kısa bir göz teması kurduktan sonra selam bile vermeden binanın çıkış kapısına doğru yöneldi. Havva, Hamza'nın bu soğuk tavrına aldırış etmeden asansöre binip üst kata doğru hareket etti.

Asansör kabini birinci katta durduğunda merdiven boşluğundan gelen konuşmaları duydu. Birinci katta, Havva'nın hemen karşı dairesinde oturan Pakize Hanım'ın kızları ile yaptığı sohbetin yüksek sesleriydi. Havva'nın aklından geçen ilk şey, "Yine berbat bir gün olacak ve ben yine uyuyamayacağım." olmuştu.

Asansörden inip hiçbir yere bakmadan kendi dairesinin önüne geçti. Çantasından daire anahtarını çıkarırken daire kapıları asla kapanmayan Pakize Hanım, Havva'ya seslendi;

"Günaydın komşu. Nasılsın? Yine çok yorgun görünüyorsun." Havva hiç konuşmak istemiyordu ama nezaketen de olsa cevap vermek doğru olur diye, "Evet, Pakize Hanım. Nöbet çok yoğun geçti. Hemen eve girip uyumak istiyorum." dedi. Elinde hazırda tuttuğu anahtarla kapıyı açıp dairesine girdi.

Pakize Hanım, Havva'nın bu davranışına alışkındı ama belki biraz daha uzun bir konuşma olur umuduyla şansını denemişti. Havva durumu bildiği için onunla hiç göz teması bile kurmadan kendi dairesine girmeyi başarmıştı.

Pakize Hanım, site içerisinde en çok daireye sahip olan kişiydi. Her blokta en az iki dairesi vardı. Toplam sekiz bloklu sitenin her blokunda kızlarına birer daire vermişti. Kızları da sürekli olarak annelerinin bulunduğu daireye gelir, gecenin geç saatlerine kadar otururlar, çıkardıkları gürültüden komşuların rahatsız olup olmadığına bakmaksızın yaşamlarına devam ederlerdi. Sitede en çok daireye sahip oldukları için site yönetimi Pakize Hanım ve ahalisine çok müdahale edemezdi. Etmeye çalışsalar bile baskın tavırları gereği her konuşma münakaşaya döner, Pakize Hanım ve ahalisinin istediği şekilde neticelenirdi.

Havva dairesine girer girmez banyoya girdi. Üzerini değiştirip hastane kirinden arındıktan sonra oğlunun odasının kapsını yavaşça aralayıp kontrol etti. Oğlunun uyumaya devam ettiğini gördükten sonra kendi odasına geçti. Yatağa girer girmez yoğun geçen mesainin yorgunluğuyla hızla uyuyakaldı.

Havva, mutfaktan gelen seslerin oluşturduğu yankının etkisiyle gözlerini açtı. Saate baktığında henüz iki saat bile uyumadığını fark etti. Açık duran oda kapısından içeriye doğru, "Yüksel, uyandın mı? Sen misin oğlum?" diyerek seslendi. Bir saniye beklemeden mutfaktan yanıt geldi. "Evet anne, benim. Kendime tost yapıyorum."

Havva, Yüksel'e çok düşkündü. Ona kahvaltı hazırlamak için yatağından kalktı. İki saate yakın uyumuş olması bile tüm günün yorgunluğun bedeninde oluşturduğu etkinin azalmasına büyük bir katkı sağlamıştı. Sabahlığını üzerine alırken "Yüksel, sen geç içeriye. Ben şimdi güzel bir kahvaltı hazırlarım. Anne oğul güzel bir kahvaltı yaparız." diyerek yatak odasından dışarıya çıktı.

"Anne ben zaten her şeyi hallettim. Kahvaltı hazır!"

Havva, mutfağa doğru geçerken oturma salonunun açık duran kapısından içeriye baktı. Yemek masasının üzerine her şey dizilmiş, kahvaltı hazırlanmıştı. Havva, oğlunun yanına giderek onu başından öptü.

"Oğlum, ben hazırlayacaktım. Sen neden zahmet ettin?"

"Anne zaten çok yoruluyorsun. Ben de bu sabah böyle olsun istedim. Üstelik ikimiz için portakal bile sıktım, taze taze içeriz."

"İyi madem, hadi. Ana oğul bir kahvaltı yapalım."

Kat 3, Daire 9: "Latife"

Latife Hanım, bakıcısı olan Özbek kadına seslendi, "Madina, ilaç saatimi geciktirme!"

Madina, elinde tutuğu ilaç kutusu ve yarısına kadar doldurduğu su bardağı ile terasa açılan odada oturan Latife Hanım'ın yanına geldi. Elinde tuttuğu su bardağını Latife'ye doğru uzattı. Aralarında iki adım kadar mesafe vardı. Latife Hanım, Madina'ya ilaçlarını geç getirmesinden dolayı kızgın olduğunu belirten sert ve küçümser bir ifadeyle baktıktan sonra Madina'nın uzattığı su bardağını aldı. Dökülmemesi için iyice kavradığı su bardağını yanında bulunan masanın üzerine bıraktı. Sağ elinin avucunu açarak Madina'ya doğru uzandı. Madina, Latife'nin bir öğünde alması gereken ilaçların tamamını Latife'nin avucuna

koydu. Latife ilaçların renklerini ve sayısını kontrol edip hepsini birden ağzına attı. Bardaktaki suyu yavaş yavaş yudumladıktan sonra "Madina, ilaçlarımı saati saatine hatta dakikası dakikasına alıyorum. Bir daha benim seslenmemi beklemeden ilaçlarımı zamanında getir. Yoksa daha önce beğenmeyip gönderdiğim yabancı uyruklu kadınlar gibi seni de göndereceğim. Unutma kaçak çalışıyorsun. Ben sana kalacak yer veriyorum. Senin karnını doyuruyor olmam yetmezmiş gibi bir de sana maaş ödüyorum." diyerek sert bir bakışla boş bardağı Madina'ya doğru uzattı. Madina, bardağı alıp hiçbir şey söylemeden Latife Hanım'ın yanından uzaklaşarak mutfağa indi.

Latife Hanım, yetmiş yaşlarında dul bir kadındı. İlk evliliğini henüz on yedi yaşındayken Osman Bey ile yapmıştı. Osman Bey, para kazanmak umuduyla İstanbul'a gelmiş gurbetçi bir ailenin yedi çocuğundan en büyüğüydü. Taşı toprağı altın olan İstanbul'da gündelik işler yaparak geçimini sağlıyordu. Arta kalan zamanlarda da Beşiktaş sahilde bulunan taksi duraklarından birinde taksi şoförlüğü yaparak birikim yapmaya çalışıyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve alımlı bir delikanlıydı. Kaytan bıyıkları yüzünü daha çelimsiz gösterse de sırtından çıkarmadığı deri ceketi, geniş yakalı gömleğiyle arkadaşları arasında genç kızların gözdesi sayılıyordu. Arkadaşları ona Jön Osman derlerdi. Çapkın değildi ama içinde bulunduğu ortamın en dikkat çekici kişisiydi. Arkadaşlarının ona taktığı lakabın hakkını veriyordu.

Latife Hanım, Vefa Lisesi son sınıf öğrencisiydi. Babası, Latife'nin üniversite tahsilini yurtdışında yapmasını istiyordu. Latife ailenin tek kızıydı. Varlıklı bir ailesi vardı. Babası, dönemin siyasi yapısında ünlü bürokratlardan biriydi. Ortaköy'ün sahile bakan müstakil yapılarından birinde oturuyorlardı.

Latife Hanım ile Osman Bey; Latife'nin annesi ile beraber çıktıkları bir alışveriş sonrasında bindikleri takside tanışmışlardı. Taksiyi süren Osman Bey; genç, alımlı ve güzel bir kız olan Latife'den ilk görüşte etkilenmişti. Latife de aynı duyguları Osman Bey'e hissetmişti. Henüz on yedisinde olan Latife gönlüne laf geçirememiş, kendisinden on yaş büyük olan Osman Bey'e âşık olmuştu. Her bulduğu boşlukta alışveriş bahanesiyle tekrar tekrar görmeye gittiği Osman Bey ile zaman geçirmeye başlamıştı. Aradan geçen kısa süre sonunda evlenip yuva kurmaya karar vermişlerdi. Latife'nin ailesi bu duruma karşı çıksa da iki genç âşık aralarında aldıkları kararın arkasında durarak ailelerinin rızası olmadan dinî nikah yaparak evlenmişlerdi.

Latife, Osman Bey ile kurduğu izdivaçtan sonra doğup büyüdüğü Beşiktaş'tan uzağa, henüz çok kırsal sayılacak bir yere, Büyükçekmece'ye taşınmıştı. Yeni yuvalarını burada kurmuşlardı. Osman Bey, duygularına yenik düşüp bir anda aldığı evlilik kararının getirdiği sorumlulukları taşıyabilmek, iyi bir eş olabilmek için çok çalışıyor, maddi refaha ulaşmak için kendinden ödün veriyordu. Latife ile onun arasında ekonomik ve sosyal olarak büyük bir fark vardı. Latife'nin yaşadığı konforlu hayatı ona geri sunabilmek için geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalıyordu. Uzun ve yorucu geçen yoğun çalışma günlerinin ardından Osman Bey rahatsızlanmış ve verem hastalığına yakalanmıştı. Osman Bey'in hastalanmasından sonra tüm birikimlerini tedavi masraflarına harcamış, ellerinde ne var ne yok satmışlardı. Tedaviye cevap vermeyen Osman Bey, kısa bir süre sonra yokluk ve sefalet yüzünden hayata gözlerini kapamıştı.

Latife'nin kısa süren evlilik hayatı, henüz on sekiz yaşlarındayken beklenmedik bir şekilde son bulmuştu. Ekonomik zorluklarla birkaç ay daha mücadele ettikten sonra yenilgiyi kabul etmiş, gençlik duygularına kapılarak ayrıldığı baba evine dönmek

zorunda kalmıştı. Ailesi, Latife'ye çok kırgındı. Ama anne baba olmanın verdiği sorumlulukları da vardı. Geçmişte yapılan hataları sineye çekerek ona kucak açmışlardı. Tabii artık ne Latife eski Latife'ydi ne de ailesi eskisi kadar sağlıklıydı. Latife'nin ansızın, haber vermeden evden ayrılışı babasında derin bir üzüntü oluşturmuş, ağır bir hastalığa yakalanmasına sebep olmuştu. Latife, babasının hastalığından kendini sorumlu tutuyordu. Doğup büyüdüğü evde bir türlü aradığı huzuru bulamıyor, geleceği için endişe ediyordu.

Latife'nin babası, yakalandığı hastalığın etkisiyle her geçen gün daha da ağırlaşıyordu. Evden dışarıya çıkamadığı zamanlarda işlerini buradan takip etmeye çalışıyordu. Arkadaşları da işlerin durumunu bahane göstererek onu sık sık ziyaret ederlerdi. Erol Bey ve oğlu Rüstem de bunlardan biriydi. Rüstem Bey'in son zamanlarda sıklaşan ziyaretleri sonrasında, Latife ile olan samimiyeti her geçen gün daha da artmaya başlamıştı. Devam eden sıcak muhabbetlerin sonrasında birbirlerine olan yakınlık bir ileri boyuta taşımıştı. Zaten Rüstem'in Latife'ye karşı hissetmiş olduğu duygular onu ilk gördüğü gün filizlenmişti. Rüstem, daha önce bir kere evlilik hayatını deneyimlemişti ama umduğundan daha kısa sürmüştü. Henüz altı ay evli kalmışken eşiyle geçirdikleri trafik kazasında eşini kaybetmişti. Uzun bir dönem evlilik fikrini aklından silmişti. Kader karşısına Latife'yi çıkarınca hislerine engel olamamış, unutmak üzere olduğu duyguların heyecanı tekrar canlanmaya başlamıştı. Latife de Rüstem'in ona karşı hissettiği duyguların farkındaydı. O da Rüstem'den etkilenmişti ama bu evde babasının hastalığının sorumluluğunu taşıyarak yaşamaya devam edemezdi. Bu yüzden de Rüstem ile mantık evliliği yapmaya karar vermişti. Aradan geçen kısa bir zaman sonra Rüstem ile hayatlarını birleştirmiş, Ortaköy civarlarında bir malikâneye taşınmıştı.

Rüstem, ailesinden kalan büyük mirasın son bekçisiydi. Ticaret ve gayrimenkulle uğraşıyordu. Rüstem'e göre aşk evliliği, Latife'ye göre ise mantık evliliği olan bu izdivaçtan biri kız biri erkek olmak üzere iki çocukları olmuştu. Evliliklerinin beşinci yılının yağışlı geçen bir sonbahar sabahında Rüstem yatağında ölü bulunmuştu. Doktorlar kalp yetmezliği demişlerdi. Rüstem'in ölümünden sonra zaten annelik vasfının icrasında çok yeterli olmayan Latife çocuklarına bakıcı tutmuş, onları bakıcıları aracılığıyla büyütmüştü. Çocukları ortaokul yıllarına geldiğinde ise onları yatılı okula kaydettirmişti. Çocuklarının yatılı okula gitmesinden sonra Büyükçekmece ilçesine, ilk eşi olan Osman Bey ile kaldığı daireye yerleşmişti. Hayatının geri kalanını burada, herkesten uzakta yaşamak istiyordu. Çocuklarını sadece dinî bayramlar ve resmî tatillerde görmek istiyordu. Haricinde herhangi bir iletişim kurmuyordu. Çocukları annelerine duyduğu özlemi gidermek için yanına gelseler bile Latife ilk fırsatta, "Ziyaretin kısası makbuldür." diyerek onları yurtlarına geri gönderirdi.

Günler birbirini kovaladı durdu. Çocukları büyüdü ve Latife Hanım, her geçen gün güçten daha da düştü. Artık ilk eşi olan Osman Bey ile beraber kaldığı evde yaşayan, tek başına yaşlı bir kadındı. Yanında ise hizmeti için ücret karşılığında duran Özbek bir kadın olan Madina vardı.

Latife Hanım üst katta, terasta bulunan sandalyesine doğru ağır adımlarla ilerledi. Sandalyesine oturmadan evvel teras katından boylu boyunca görünen masmavi gökyüzünün manzarasına boşluğu izler gibi birkaç dakika baktıktan sonra kendi duyacağı kadar hafif bir ses tonuyla; "Zaman ne çabuk geçiyor değil mi Latife…" diyerek sağ eliyle yanında duran sandalyenin kol kısmına yavaşça uzanıp kendine doğru çekti. Sandalyeye oturmadan evvel biraz soluklandı.

Artık ayakta durmakta zorlanıyordu. Kısa bir çabanın ardından derin bir rahatlama hissi ile sandalyeye oturdu. Elinden asla bırakmadığı tespihini yeleğinin cebinden çıkarıp sağ eliyle tane tane çekmeye başladı. Her tespih tanesinin diğer tespih tanesine vurduğunda çıkardığı ses, sanki sözsüz bir ağıtın notalarını temsil ediyor gibiydi. Biraz zaman sonra içtiği ilaçların etkisi ile göz kapakları ağırlaştı. Kısa bir sessizliğin ardından oturduğu sandalyede uyuyakaldı.

Kat 1, Daire 2: "Pakize"

"Of anne! Neden bu kapı her zaman açık?"

"Kızım, ev çok sıcak oluyor. Pencereyi açsam da soğumuyor. Ben de cereyan yapsın diye dış kapıyı açık bırakıyorum."

"Anne! Apartmanda neler olup bitiyor diye merakımı kontrol edemiyorum demiyorsun da sıcağı bahane ediyorsun."

Pakize, kızı Nalan'ın söylediklerine aldırış etmeden oturma odasının giriş kapısına bakan kısmında duran koyu yeşil renkli koltuğuna oturdu. Koltuğuna oturmadan önce eline aldığı televizyon kumandasıyla televizyonun sesini biraz daha kıstı. Dikkati her zaman açık duran kapıda, merdiven boşluğundaydı. Apartmana giren çıkan herkesi merak ederdi. Olup biten her şeyi bilmek isterdi. Ekonomik durumu iyi olduğu için olsa gerek hayatında üstlenmiş olduğu hiçbir sorumluluğu yoktu. Günler onun için sadece başka insanların ne yaptığını merak ederek geçerdi.

Pakize Hanım, babasından miras kalan tüm mal varlığını sattıktan sonra bu siteye taşınmış ve zamanla sitede bulunan birçok daireyi satın almıştı. Geçimini kocasından kalan emekli maaşı ve sitede bulunan dairelerden gelen kira gelirleri ile karşılıyordu. Eşi, birkaç sene önce vefat etmişti. Çocukları arasında en büyüğü

ve tek oğlu olan Engin ile beraber yaşıyordu. Engin evliydi ve üç çocuğu vardı. Sitede en çok daireye sahip olan kişi olduğu için de site başkanlığını yürütmekteydi. Hâlihazırda bir işi yoktu. Zaman zaman arkadaşına ait takside şoförlük yapardı. Buradan gelen para ile de sağlık sigortasını öder, emekliliğini garantiye almak için birikimini yönetirdi. Aile yapıları şehir yaşantısına göre biraz farklıydı. Edirne'den göç edip İstanbul'a gelmişlerdi. Kültürel olarak apartman yaşantısına uygun değillerdi ama zamanla sitede oturan diğer kat malikleri onları kabullenmişti. Herkes için gürültü sayılacak ses yüksekliği onlar için normal bir konuşma tonuydu. Gecenin geç saatlerinde duyulan yüksek alaturka müzik sesleri onlar için aniden gelen efkârın giderilmesine fayda sağlayan, hoş bir sedadan başka bir şey değildi. Çocukların merdivenlerden aşağıya doğru koşar adımlarla inerken çıkardıkları gürültü ve etrafa yayılan bağırma sesleri, kızlarının sanki her yer onlara aitmiş gibi sokağın başından annelerine seslenmeleri, kapıda duran terlik ve ayakkabılardan dolayı merdivenlerden inen kişilerin dikkat etme zorunlulukları varmış gibi bu durumu kabullenmek zorunda olmaları onlar için çok normaldi. Aile arasında yapılan konuşmalarda saygı beklenmezdi. Çocukları bile babalarına taksi durağındaki arkadaşlarının kullandığı lakap ve söyleyiş tarzıyla, "Kara Engin" diye hitap ederdi. Edirne çingenelerinden oldukları için ten renkleri siyaha yakındı. Bu lakap site içerisinde de kabul görmüş olacak ki site yöneticisinin adı Kara Engin olarak telaffuz edilirdi.

Pakize Hanım, aslen Rizeliydi. Kader, babasının mesleği gereği onu Edirne'ye götürmüş ve eşiyle de burada tanışmalarını sağlamıştı. Pakize Hanım, öğretmen olan babasının vefatından sonra kendisine miras kalan Rize'deki değerli çay bahçelerini sattıktan sonra İstanbul'a gelmiş ve burada yaşamaya devam etmişti.

Pakize Hanım'ın, apartmanı haricinde sitede olup biten her şeyden haberi olurdu. Dört kızı, sitenin diğer bloklarındaki dairelerde oturuyorlardı. Birbirine kapalı otopark ile bağlı olan bloklar sayesinde hızlıca bir bloktan diğer bloka geçiş yapılabiliyordu. Pakize Hanım, günün belli saatlerinde kızlarına kısa süreliğine uğrar, günlük havadisleri alır ve dairesine geri dönerdi. Merak, dedikodu ve bireysellik üzerine kurulu olan yaşamları sebebiyle komşuluk ilişkileri asla iyi olmazdı. Sitede yaşayan herkes Pakize Hanım'a yaşından dolayı hürmet eder, saygı gösterirdi ama siteden gitmeleri için de içten içe dua ederlerdi.

Kat 1, Daire 3: "Adya"

Mutfakta özenle demlediği kahvesini fincanına doldururken tüm gün onu evde hapis tutacak iş planını düşünmeye başladı. Günün tamamında öğrencilerinin sınav kâğıtlarını detaylıca inceleyecek ve sonra bu notları sisteme girecekti. Tam dört yüz on bir öğrenci. İçinden derin bir of çekerek kahve fincanını alıp çalışma masasına doğru geçti. Mutfaktan oturma odasına doğru geçerken açık duran balkon kapısından dışarıya doğru baktı. Dışarıda mis gibi bir hava vardı. İçinden gelen erteleme fikrini derin bir nefes alarak bastırdıktan sonra elinde tuttuğu fincanı masanın üzerine, bilgisayarının hemen yanına bıraktı. Çalışma masasının konforsuz sandalyesine oturdu. Bilgisayar ekranının ışığı yanar yanmaz büyük bir karamsarlıkla daha önceden taratıp bilgisayara yüklediği sınav kâğıtlarını okumaya başladı.

Adya, üniversitede Biyoloji okumuştu. Okulu dereceyle bitirmiş ve bir daha memleketi Sakarya'ya dönmemişti. İstanbul onun için yaşanacak şehirler arasında en iyi hatta en ideal olanıydı. Denizi görmeden yaşamanın çok zor olacağını söylerdi. Boğazın eşsiz manzarası onun için kültür kokar, tarihin tüm dokusunu

sanki eski İstanbul'un bir parçasıymış gibi derinden hissederdi. Üniversite son sınıftayken öğretmenleri tarafından üniversiteye öğretim görevlisi olarak devam etmesi yönündeki olumlu baskılara dayanamamış ve mezun olduktan sonra akademisyen olarak kariyerine aynı üniversitede devam etmişti.

Sandalyesinde, arkasına doğru yaslandıktan sonra zoraki bir meşguliyetin tam içine düşmek için artık hazırdı. Sınav kâğıtlarını okumaya başladığı anda iç sesiyle verdiği mücadelenin kazananı olduğunu anlamasını sağlayan kısa bir bekleyişin ardından fincanından bir yudum kahve daha aldı. İlk okumaya başladığı kâğıt neredeyse boştu. İçinden, "Ah bu öğrenciler! Neden ders çalışmak bu kadar zor gelir? Bari biraz çalışın da bir şeyler yazmış olun. Öğretmeninizi geçtim ailenize de mi saygınız yok?" diye geçirdikten sonra ekranda açılan ikinci sınav kâğıdı düşüncelerini tamamen değiştirmişti. Ön yargıların etkisinde kaldığı için yüzünde kendine sitem eder gibi bir gülümseme oluştu. Ekranda açılan sınav kâğıdında her harf inci gibi dizilmiş, şekiller muntazam çizilmişti.

Adya, her zaman böyleydi. Oluşturduğu ön yargılar onun için hüküm vermeye yeterdi. Konuşulan her konuda sonuca gidecek en ufak bir ipucu görse onun için sohbet biter ve beklenen sonuç ortada olurdu. Tez canlıydı. Kendini kontrol etmesi kolay olsa da ilk tepkileri genel olarak anlamsızdı. Her şey için bir fikri vardı. Arkadaşları arasında başlayan her sohbette en çok konuşan kişi hep kendisi olurdu. Heyecanlı ve canı tez tavırlarından pişmanlık duysa da bu durumu kontrol etmek için en ufak bir çaba sarf etmezdi. İçine sığmayan heyecanı, yeni yerler görüp keşfetme isteği şu an yaptığı meslekle örtüşmese de bulduğu her fırsatta şehir dışına çıkardı. Şehir içindeki ulaşım aracı ihtiyacını, mavi renk motorla giderirdi. Soran herkese "İstanbul trafiğinden

kaçmak için motor sürüyorum." dese de aslında olan özgür ruhunu beslediği bir araç olarak motora olan ihtiyacıydı. Ne zaman canı sıkılıp içi daralsa motora biner, bulduğu en yakın deniz kenarı bir yere motorunu park edip sahilde yürüyüşe çıkardı. İstanbul'da kimsesi yoktu. Tek başına yaşıyordu. Bu onu birçok açıdan iyi hissettirse de ailenin en küçük kızı olarak anne babasına olan özlemi tam olarak dinmiyordu.

Kat 3, Daire 10: "Hamza"

Hamza, bina girişinden asansöre doğru yürürken her adım atışında ayakkabılarının çıkardığı ses, merdiven boşluğunun tamamında yankılanıyordu. Başından asla çıkarmadığı fötr şapkası, kendisiyle özdeşleşen kahverengi kadife ceketi, formda görünen fiziği üzerinde gayet şık duruyordu. Bina girişi ile asansör kapısı arasında yaklaşık on metrelik bir mesafe vardı. Asansörün önünde kısa bir süre bekleyip asansör kapısının buğulu cam yüzeyinden yansıyan silüetine baktı. Kendinden emin bir tavırla asansörün kapısını açtı. Bu sefer asansör kabinin içindeki aynadan kendini gördü. Sol elini pantolonun cebinden çıkarıp kaşlarını kapatacak kadar aşağıya çekilmiş fötr şapkasını düzelttikten sonra sağ eliyle ikinci katın butonuna bastı. Asansör ikinci kata geldiğinde durdu. Yavaş adımlarla asansörden indikten sonra merdivenleri kullanarak bir kat daha yukarıya çıktı. Kendi dairesine geldiğinde kapının önünde birkaç saniye bekleyip yan komşusu olan Latife Hanım'ın daire kapısına doğru merakla baktı. Kısa bir duraksamanın ardından ceketinin yan cebinden çıkardığı tek bir anahtarla daire kapısını açıp içeriye girdi.

Koyu kahverengi ceketini üzerinden çıkarıp kapının yanında duran vestiyere astı. Anahtarlık kullanmadan taşıdığı evin anahtarını vestiyerin en üst rafına bıraktı. Ayakkabılarını çıkarmadan

oturma salonuna geçti. Günün ilk saatleri olmasına rağmen perdeler kapalı ve oturma odasının içi neredeyse zifiri karanlıktı. Yönü Fransız balkonun hemen önünde duran koyu yeşil renkli, tekli kanepesine oturdu. Fötr şapkasını koltuğun yanında bulunan sehpanın üzerine bıraktı. Arkasına yaslanarak beklemeye başladı.

Hamza, apartmandakiler tarafından genel olarak soğuk ve içine kapanık yapısı ile bilinirdi. Apartmandakilerin birçoğu Hamza'yı hiç tanımazdı bile. Apartmanda oturanların en eskisi olan Pakize ve güvenlik görevlileri haricinde hiç kimse Hamza ile selamlaşma dışında herhangi bir konuşma dahi yapmamıştı. Bu yüzden apartmandakiler için Hamza her zaman gizemli ve her an tehlikeli sayılabilecek biriydi.

Hamza, bu apartmana birkaç sene önce taşınmıştı. Eski bir polis memuruydu. Başarılı bir iş hayatı vardı. Henüz kırklı yaşlarda olmasına rağmen onlarca başarı belgesi vardı. Cinayet masasında olay yeri inceleme uzmanlığı yapmıştı. Birbirini takip eden seri cinayetlerin takibinde kritik sayılabilecek delilleri bularak cinayetlerin hızlı çözümlenmesinde önemli rol almıştı. İstanbul ve Ankara'da bulunan emniyet teşkilatlarında ismi güzel sözlerle anılırdı. İzinli bir günde gizlilik koduyla çağrıldığı bir cinayetin olay yeri araştırmasında yaptığı bir hata yüzünden, "Olay yerinde delil sayılacak suç aletlerini yok etmek." suçu ile suçlanarak, soruşturma aşamasında başka bir şubeye sevk edilmişti. Burada da pasif gibi görünse de birçok cinayetin sonuçlanmasında aktif paylaşımlar yaparak görev almış ama ne yazık ki soruşturma sonunda çok sevdiği polislik mesleğinden ihraç edilmişti.

Çalışma hayatı boyunca işine olan bağlılığı aile hayatında bazı sorunlara neden olmuş, mesleğinde geçirdiği soruşturma sonucunda mühendis olan eşi ile yollarını ayırmak zorunda kalmıştı.

Doğup büyüdüğü şehir olan Ankara'dan taşınarak tüm anılarını ve geçmişini bırakmış ve İstanbul'a gelmişti. Yaşadığı onlarca olumsuzluktan sonra kalabalık olmayan bir yerde yaşamanın ona iyi geleceğini düşünüyordu. Bu yüzden şehir hayatının biraz dışında ama aynı zamanda da istediği her an şehir hayatının içinde olabileceği bir yer olan Büyükçekmece'de yaşamayı seçmişti. Etrafında neredeyse hiç arkadaşı yoktu. Soğuk mizaçlıydı. İletişim problemi var denemezdi ama mizacı gereği güvenmediği kişilerle hemen arkadaşlık ilişkisi kurmazdı. Önce onları tartar, kendi süzgecinden geçirir sonra yakınlık seviyesini belirlerdi. Bu elekten geçen bazı yakın arkadaşları da meslekten yüz kızartıcı suç nedeniyle ihraç edilmesinden dolayı samimiyetlerine sınır getirmişti. Yakınında duran sadece biri vardı o da ekip arkadaşı Hilal'di. Hilal, Hamza'nın suçsuz olduğuna inanan ve onu koşulsuz destekleyen tek kişiydi. Beraber icra ettikleri iş hayatlarında mesai saatleri haricinde Hilal'in talebi olmasa neredeyse hiç görüşmezlerdi. Hamza'nın mesleğine olan saygısı ve yüksek millî şuuru ona bir kimlik kazandırırken sosyal yaşantısından her geçen gün biraz daha uzaklaştırıyordu. Hilal de bunun farkındaydı. Hamza'nın mesleğine ihanet etmeyeceğini biliyordu. Onun soğuk görünüşünün arkasında gizlenen naif kişiyi çok iyi tanıyordu. Hamza'nın suçsuzluğunu ispat etmek için her durumda, elinden geldiği kadar ona destek oluyordu. Hamza, yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen suçsuzluğunu ispat etmek, üzerine atılan lekeden aklanmak için çabalıyordu.

Yalnız başına hayatına devam ettiği bu yeri ona Hilal önermişti. Konumu itibariyle şehir hayatından uzak gibi duran bu yer aynı zamanda Hamza'nın istediği gibi şehir hayatına çok yakındı. Burası, Hamza için ideal bir yerdi. Hilal'in çalıştığı polis merkezine de çok uzak değildi. Hamza ile Hilal, yüz yüze iletişimi

tercih ettikleri için mobil telefon üzerinden pek fazla görüşmezlerdi. En fazla bir araya gelecekleri zaman ya da soruşturma ile ilgili bir gelişme olduğunda telefonu kullanarak iletişim kurarlardı. Birbirlerini sık görmeseler de aralarındaki mesafeyi açmazlardı, araya soğukluğun girmesine müsaade etmezlerdi.

Hamza için zaman çok yavaş ilerliyor, yargılandığı davanın nihayete ereceği günün gelmesi her geçen gün daha da gecikiyor gibiydi. Zaman zaman ruhunu daralmış gibi hissettiği anlardan birini yaşıyordu. Dairesinin içindeki kasvet onu daha karamsar bir hâlin içine itiyordu. Oturduğu tekli koltuğunda tek düşündüğü şey kendisine kurulan kumpasın hızlıca çözülüp sonuçlanmasıydı. İşine geri dönmekten çok üzerine atılan lekeden aklanmak istiyordu. Bu duygu onu çok rahatsız ediyordu.

-1-

Saat öğleden sonra on üçü gösteriyordu. Madina, apartmanın merdivenlerden aceleyle inerken her zaman daire kapısının önünde bekleyen Pakize Hanım ile karşılaştı. Telaşlı görünüyordu. Sanki bir şeyden kaçar gibi bir hâli vardı. Merdivenin başında bekleyen Pakize Hanım'ı gördüğünde yavaşladı. Sakin görünmeye çalışıyordu ama Pakize Hanım'ın soracağı sorular vardı:

"Madina, ne bu hâlin böyle! Nereye gidiyorsun?"

Madina, karşısında Pakize'yi görmeyi planlamıyordu. Çabucak evden çıkıp uzaklaşmak istiyordu. Henüz yeni öğrenmeye başladığı Türkçeyle, ivedi bir şekild, "Aşağıya iniyorum." diyerek karşılık verdi. Madina'nın yüzündeki gergin ve korku dolu ifadenin ardından söylenen bu sözler Pakize'yi tatmin etmemişti. Bu sefer aklından geçen diğer soruyu sordu: "Madina, yoksa Latife'ye bir şey mi oldu?"

Madina, konuşmayı kısa kesmek için merdiven başındaki basamağın kenarına geldi.

"Yok Pakize Abla, ona bir şey olur mu ki hiç? Balkonda hâl eyliyor, karşılıklı konuşmak istiyorduk. Benden ona getirmem için su istedi. Yanımda duruveren sürahiye uzanıp su koymak istedim. O anda sürahi elimden düşüverdi, kırıldı. O da birdenbire bana çemkirmeye, bağırmaya başladı. Elinde tutuverdiği tespihi yüzüme doğru fırlattı. Çekiliverdim. Tespih balkondan aşağıya düşüverdi. Ben de şimdi hemen onu almaya gidiyorum."

Madina'nın ağzından kelimeler o kadar hızlı dökülüyordu ki her söz beş saniye içinde söylenmişti.

"Tamam o hâlde, git al tespihi. Ama yavaş ol. Düşüp bir yerini kıracaksın."

"Ben de onu yapacağım." diyerek merdivenlerden aşağıya doğru hızlı adımlarla inmeye devam etti. Merdivenlerin bitmesiyle Madina'nın bina kapısına doğru hızlı hareket ettiğini gösterir, koşar adımları duyuldu. Biraz sonra da apartman kapısının kapandığını gösteren gıcırtı sesi merdiven boşluğunda yankılandı. Pakize Hanım kapı eşiğinde, Madina'nın dönmesini birkaç dakika daha bekledikten sonra daire içine girip balkona doğru geçti. Başını dışarıya doğru uzatarak balkondan etrafı kontrol etti. Latife Hanım'ın dairesinin ön kısmı çok az görünüyordu. Aşağıya doğru bakmaya, etrafı daha detaylı kontrol etmeye devam etti. Etrafta tanıdık bir sima bulamadı. Madina da ortalıkta yoktu. "Madina, Madina!" diye seslendi ama cevap alamadı. Merakına yenik düşüp aşağıya inmeye karar verdi. Zaten hiç kapatmadıkları daire kapısının önündeki terliklerden birini giyinip asansör kapısının önüne geçti. Heyecanının oluşturduğu duygu zamanın daha ağır ilerlediğini hissettiriyordu. Asansör kabinini beklemesi uzun sürmüştü. Kabinin önünde dururken başını hafifçe sağa doğru çevirdiğinde karşı dairede oturan çöp poşetini dışarı bırakmak için kapı önünde bekleyen Havva'yı gördü. Normalde her kapı açılışını hemen anlardı. Fakat bu sefer içinde bulunduğu durumun etkisinden dolayı Havva'yı geç fark etmişti. Konuşma isteği, içinde bulunduğu durumun etkisini gözetmeden daha baskın geliyordu. Asansörü beklerken "Havva merhaba. Nasılsın?" diye alışkanlık gereği sorusunu sordu. Havva'nın cevabını beklemeden asansör butonuna tekrar bastı. Asansörün birinci katta beklediğini fark edince asansör kapısını açtı. Asansör

kapısını açarken Havva'ya doğru tekrar baktı. Havva, nezaketen gibi görünse de Pakize'nin panik hâlini merak ederek "Ben iyiyim Pakize Hanım. Sanki sen pek iyi değil gibi görünüyorsun. Hayırdır, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok! Yok bir şey. Aşağıya inip hemen geri geleceğim." dedikten sonra yaşlı hâline göre daha çevik bir hamle ile asansöre binip aşağıya indi. Hızlı sayılacak adımlarla binanın dışına çıktı. Etrafına bakındı. Gözleri Madina'yı arıyordu fakat göremedi. Yukarıdan düşüp dağılmış olduğunu düşündüğü tespih tanelerini kaldırım zeminde aramaya başladı. Etrafta tespih tanelerini andıracak hiçbir şey yoktu. Latife'yi terastan aşağıya bakar hâlde görmek umuduyla yukarıya, Latife'nin terasına baktı. Terasta kimse yoktu. Etraf hiç olmadığı kadar sakindi. Binaya geri döndü. İçeriye girdiğinde hiç tanımadığı bir yüz ile karşılaştı. Muhtemelen üst katlardaki bir daireye misafirliğe gelmiş biridir diye düşündü. Acelesi olmasaydı muhakkak durup kim olduğunu sorardı. Asansöre binip kendi dairesine çıktı. Dairede bulunan kumanda panelinden site güvenliğini aradı.

"Güvenlik Süleyman."

"Süleyman, benim Pakize Teyze'n. Kameralardan Latife'nin bakıcısı Özbek kadını gördün mü?"

"Hayır! Bir şey mi oldu? Dairelerini arayayım istersen?"

"Yok! Arama, gerek yok!" dedikten sonra Güvenlik Görevlisi Süleyman'ın aramayı kapattığı ses Pakize'nin ahizesinden duyuldu. Pakize Hanım, kumanda panelinin ahizesini yerine koymadan "Ekonomik olarak zor durumdasın yoksa seni kovardım ama neyse!" diyerek ahizeyi kumanda panelinin üzerindeki yerine sertçe bıraktı.

Butik bir cinayet romanı. Komşuluk ilişkilerinin bittiği yerde yabancılaşma başlar. Her yabancı tanış olana kadar tekin değildir. Dikkatle gözlenmeli, davranışları elekten geçirilmelidir.

Komşuluk ilişkileri kendiliğinden gelişmez. Önce karşılıklı güven duygusu oluşmalıdır. Bir taraf gizemli ve davranışları öngörülemez olursa diğer tarafta geriye çekilme başlar. İletişim zayıflar ve aradaki boşluk başka kişiler tarafından doldurulur. Sonrasında başkalaşan, soğuyan ve uzaklaşan kişilerin aralarına sızan birileri temel ahlak kurallarını rahatlıkla bozabilir. Böyle biri hayatınıza temas ettiğinde artık düzelmeyecek kırgınlıklar, telafi edilmeyecek kayıplar sizi ömür boyu sürecek bir kaosun içine çekmiş olur.

B-1 Blok'ta yaşanan bir cinayet. Birbirlerine uzak duran daire sakinlerinin arasına kolayca sızan yeni bir misafir. İnsanların hayatlarında biriktirdikleri onlarca acı. Bu acıların dışa vurumu. Hamza, Havva, Latife, Pakize ve Adya. Aynı ortak alanları kullanan, birbirlerini tanımayan yabancılaşmış komşular.

Bu kitapta, yaşlı bir kadın cinayetini çözerken uzun yıllar Anadolu insanının kimliğinin bir parçası olan komşuluk ilişkilerinin bitmek üzere olduğunu görecek, bir kültürün yok olmaya ne kadar yaklaştığını hissedeceksiniz. Ve tabii ki sevginin olmadığı yerde başlayan kötülükleri.

Unutmayın; sevginin olmadığı yerde kötülükler hüküm sürer. İyilik yapın.

Muhakkak kazanan sevgi olacaktır.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN-13: 978-625-6779-95-3

9 786255 779953